

Sygnatura akt VII U 3361/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

Protokolant:st. sek. sąd. Marta Jurga

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r. w Poznaniu

odwołania M. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w P.

z dnia 17 czerwca 2014 roku Nr (...)

w sprawie M. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

SSO Małgorzata Kuźniacka-Praszczyk

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2014 roku o znaku (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) oraz przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku z dnia 11 lutego 2014 roku, odmówił **M. O.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 6 czerwca 2014 roku nie stwierdziła stanu niezdolności do pracy, która pozostawałaby w związku z wypadkiem przy pracy.

M. O. w ustawowo przewidzianym trybie i terminie, odwołał się od powyższej decyzji, domagając się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurochirurgii i neurologii na okoliczności podane w odwołaniu. W uzasadnieniu pisma odwołujący zarzucił Komisji Lekarskiej ZUS, że w sposób dowolny dokonała oceny jego stanu zdrowia, przyjmując, że jest on osobą zdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, do którego doszło w dniu 14 września 2012 roku.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. wniósł o jego oddalenie. Dodatkowo podał, że do 9 marca 2014 roku odwołujący pobierał świadczenie rehabilitacyjne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący M. O. urodził się w dniu (...), pracował jako tokarz, ślusarz - monter, stolarz, konserwator urządzeń, magazynier, zaopatrzeniowiec, kierowca, pracownik fizyczny, pracownik budowlany ostatnio jako pomocnik dekarza.

W okresie od 10 czerwca 2009 roku do 22 czerwca 2009 roku, od 17 sierpnia 2009 roku do 21 sierpnia 2009 roku i od 7 września 2009 roku do 2 marca 2010 roku odwołujący pobierał zasiłek chorobowy.

Decyzją z dnia 26 października 2010 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., po rozpoznaniu wniosku z dnia 17 lutego 2010 roku, odmówił M. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując się na orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 października 2010 roku.

W czasie zatrudnienia w firmie P. P.H.U. (...) z siedzibą w M. odwołujący uległ wypadkowi przy pracy w dniu 14 września 2012 roku, w wyniku którego doznał urazu kręgosłupa odcinka lędźwiowego ze złamaniem kompresyjnym trzonu kręgu L1 i L2 spowodowanego upadkiem z wysokości pięciu metrów. Po tym zdarzeniu odwołujący nie podjął zatrudnienia, ponieważ od 14 września 2012 roku do 14 marca 2013 roku przez 182 dni otrzymywał zasiłek chorobowy. Począwszy od 15 marca 2012 roku do 9 marca 2014 roku organ rentowy wypłacał odwołującemu świadczenie rehabilitacyjne w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 17 czerwca 2014 roku M. O. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2014 roku orzekł o braku podstaw do orzekania długoterminowej niezdolności do pracy. Na skutek sprzeciwu odwołującego Komisja Lekarska ZUS, wydała w dniu 6 czerwca 2014 roku orzeczenie, w którym nie stwierdzono istotnej dysfunkcji narządu ruchu spowodowanej następstwami wypadku przy pracy i orzeczone, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jak i z ogólnego stanu zdrowia. W oparciu o powyższe orzeczenie pozwany organ rentowy wydał w dniu 17 czerwca 2014 roku zaskarżoną decyzję, od której odwołujący wniósł odwołanie do Sądu Okręgowego w Poznaniu.

W pisemnej opinii z dnia 16 września i 6 października 2014 roku biegli neurochirurg i neurolog, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną przedłożoną przez odwołującego na kartach 31-35 oraz z dokumentacją zgromadzoną w części orzeczniczej akt rentowych, po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego rozpoznali u odwołującego stan po złamaniu kompresyjnym trzonów L1 i L2 przebytym w dniu 14 września 2012 roku bez zwężenia kanału kręgowego z istniejącymi uprzednio znacznymi zmianami zwyrodnieniowo- dyskopatycznymi tego odcinka, zespół bólowy kręgosłupa w wywiadzie.

Biegła neurochirurg ustaliła, że odwołujący nie jest obecnie osobą niezdolną do pracy. W badaniu przedmiotowym biegła nie stwierdziła istotnych objawów korzeniowych i ubytków neurologicznych. Przebyte złamanie trzonów L1 i L2 dotyczyło krawędzi przednio górnych nie powodując zwężenia kanału kręgowego ani ucisku struktur nerwowych, co potwierdza wynik badania rezonansu magnetycznego z 2013 roku. Nie było wskazań do operacyjnej stabilizacji tego złamania, ponieważ jest to złamanie stabilne. Bóle odcinka lędźwiowego z promieniowaniem do kończyn dolnych, które diagnozowano w Oddziale Neurologicznym trzy miesiące przed wypadkiem przy pracy nie zostały zakwalifikowane do leczenia operacyjnego. Odwołujący jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami jako kierowca z ograniczeniem dźwigania na otwartym rynku pracy, może także podjąć pracę jako osoba niepełnosprawna zgodnie z orzeczoną lekkim stopniem niepełnosprawności (05-R).

Biegła neurolog podzieliła argumentację biegłej z dziedziny neurochirurgii o tym, że odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej dotychczas wykonywanej. W badaniu neurologicznym biegła nie stwierdziła objawów uszkodzenia zarówno ośrodkowego, jak i obwodowego układu nerwowego. Przebyty uraz kręgosłupa nie powoduje niesprawności ruchowej odwołującego. Stwierdzone wcześniej zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego aktualnie nie dają objawów korzeniowych. W razie ich wystąpienia mogą być leczone w ramach (...).

W łącznej i zgodnej opinii biegłych neurochirurga i neurologa odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy zarobkowej.

Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS nie zakwestionował opinii biegłych.

W piśmie z dnia 5 stycznia 2015 roku odwołujący zakwestionował opinię biegłych w całości podnosząc, że jest wysoce tendencyjna. Odwołujący zarzucił biegłej neurochirurg, że nie uwzględniła analizy badania zabudowy układu przedsionkowego mającego istotne znaczenie dla prowadzącego pojazdy mechaniczne, którego zdolność zostaje ograniczona w określonych warunkach atmosferycznych. Z kolei biegła neurolog „ błędnie zinterpretowała ” wyniki powypadkowe badań neurologicznych i niezbyt dokładnie „ pochylila się ” nad dokumentacją załączoną jako materiał dowodowy, tworzący pełen obraz stanu zdrowia wraz z powypadkową dokumentacją medyczną.

Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2015 roku M. O. podtrzymał swe dotychczasowe stanowisko zawarte w odwołaniu i w piśmie z dnia 5 stycznia 2015 roku i złożył do akt kopię wyniku badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa lędźwiowego z dnia 12 stycznia 2015 roku. Odwołujący podał, że nie może prowadzić samochodu na trasach dłuższych powyżej 20 km ze względu na stwierdzoną dyskopatię. Odwołujący nie złożył dalszych wniosków dowodowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez odwołującego do akt sprawy na kartach 31-32, oraz dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu rentowego o znaku (...) dotyczących odwołującego, jak również w oparciu o pisemną opinię zespołu biegłych lekarzy sądowych neurochirurga R. S. i neurologa J. K. z dnia 16 września i 6 października 2014 roku na kartach 36-37.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne i przydatne dla potrzeb niniejszego postępowania dokumenty zgromadzone w aktach pozwanego organu rentowego, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej przez prawo formie. Nadto dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Natomiast dokumenty prywatne korzystały jedynie z domniemania autentyczności oraz domniemania, iż zawarte w nich oświadczenia złożyła osoba, która je podpisała (art. 245 kpc).

Fakt nie kwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Dla prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującego, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych. W kwestiach bowiem wymagających wiadomości specjalnych – a taką jest bez wątpienia kwestia istnienia i zaawansowania choroby – winien się Sąd posiłkować biegłymi, nie zaś zajmować stanowisko samodzielnie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2000 roku, IV CKN 1209/00).

Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego sprawy, Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia opinię biegłych sądowych z zakresu neurochirurgii i neurologii.

W ocenie Sądu opinia biegłych została sporządzona przez specjalistów zgodnie z aktualnymi wskazaniem wiedzy medycznej, po uprzednim zapoznaniu się z aktualną dokumentacją medyczną dotyczącą odwołującego po przeprowadzeniu badania przedmiotowego i podmiotowego. Biegłe przeprowadziły wnikliwą analizę stanu zdrowia odwołującego oraz przebiegu jego dotychczasowego leczenia ze szczególnym uwzględnieniem wyników przeprowadzanych badań przed wypadkiem przy pracy, który zdarzył się w dniu 14 września 2012 roku. Biegłe z zakresu neurochirurgii i neurologii wyjaśniły dlaczego uznały odwołującego za osobę zdolną do pracy zarobkowej dotychczas wykonywanej, logicznie argumentując zasadność wniosków. Tym samym Sąd nadał pełną moc dowodową powyższej opinii, bowiem jest ona przekonująca, obiektywna i wyczerpująca.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. O. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 roku Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy, za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Świadczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (art. 17 ust. 2 ustawy).

W świetle w/w przepisów stwierdzić należy, iż przyznanie renty wypadkowej uzależnione jest od spełnienia przez ubezpieczonego łącznie następujących przesłanek: ubezpieczony musi doznać wypadku przy pracy lub w drodze do pracy, być niezdolny do pracy, a niezdolność ta ma być następstwem wypadku przy pracy.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż odwołujący M. O. w dniu 14 września 2012 roku uległ wypadkowi przy pracy. Kwestią sporną pozostawała natomiast niezdolność odwołującego do pracy w związku z tym zdarzeniem.

Pojęcie osoby niezdolnej do pracy definiuje przepis art.12 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej wskazując, że całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Uwzględnia się również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art.13 ust.1 ustawy emerytalnej).

Odnosnie przesłanki niezdolności do pracy wskazać należy, iż wszelkie ustalenia Sądu mogą nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony („Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych” SSN Beata Gudowska, Przegląd (...) i (...) 2001 roku Nr 6, s. 8-12).

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, rozpoznane przez biegłych sądowych schorzenia, na które cierpi odwołujący dały podstawę do ustalenia, że odwołujący jest zdolny do pracy zarobkowej dotychczas wykonywanej w zawodzie kierowcy. Biegłe zanalizowały nasilenie rozpoznanych schorzeń u odwołującego, wzięły pod uwagę wszystkie zgłaszane przez odwołującego dolegliwości i zgodnie stwierdziły, iż u odwołującego nie zachodzi

istotne naruszenie sprawności ustroju z przyczyn neurochirurgicznych i neurologicznych, które miałyby związek z wypadkiem przy pracy w dniu 14 września 2012 roku. W badaniu przedmiotowym biegła neurochirurg nie stwierdziła istotnych objawów korzeniowych i ubytków neurologicznych, zaznaczyła nadto, że rozpoznane dyskopatie zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa z promieniowaniem do kończyn dolnych, które rozpoznano trzy miesiące przed wypadkiem przy pracy nie zostały zakwalifikowane do leczenia operacyjnego. Biegła neurolog nie stwierdziła objawów uszkodzenia zarówno ośrodkowego, jak i obwodowego układu nerwowego. W ocenie biegłej przebyty uraz kręgosłupa nie ogranicza sprawności ruchowej odwołującego. Stwierdzone wcześniej zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego aktualnie nie dają objawów korzeniowych. Odwołujący może wykonywać pracę kierowcy lub inną pracę jako osoba niepełnosprawna w stopniu lekkim na otwartym rynku pracy. Przeciwwskazaniem są prace wymagające dźwigania.

Za bezzasadne Sąd uznał również zarzuty odwołującego pod adresem biegłych lekarzy sądowych, co do sposobu przeprowadzenia badań, zgłoszone w piśmie z dnia 5 stycznia 2015 roku. Jak wynika z treści pisemnej opinii przygotowanej na zlecenie Sądu - biegli zapoznali się z dostarczoną im przez odwołującego dokumentacją leczenia oraz przeprowadzili badanie przedmiotowe i podmiotowe, a następnie sformułowali rozpoznanie i wyciągnęli wnioski końcowe uzasadniając je w sposób logiczny i czytelny z powołaniem się na konkretne stany chorobowe i możliwość wykonywania w ich przebiegu dalszej pracy biorąc pod uwagę charakter wykonywanej dotychczas pracy. Opinie biegłych są całkowicie zbieżne z oceną dokonaną przez inne gremia lekarskie orzekające w przedmiocie niezdolności odwołującego do pracy we wcześniejszych etapach postępowania przed organem rentowym, a ponadto - wbrew stanowisku odwołującego - opinie te nie wykazują jakichkolwiek nielogiczności, co pogłębia przekonanie o ich trafności. Podkreślić należy, że osoba starająca się o świadczenie rentowe winna przedstawić wszystkie wyniki badań potwierdzające jej stan zdrowia powodujący niezdolność do pracy na datę wydania decyzji przez organ rentowy w tym przypadku na dzień 17 czerwca 2014 roku. Przedłożony przez odwołującego wynik badania rezonansem magnetycznym z dnia 12 stycznia 2015 roku (k.63-64) nie ma wpływu na merytoryczną treść rozstrzygnięcia i co najwyżej uzasadnia konieczność dokonania oceny stanu zdrowia po wystąpieniu do organu rentowego z ponownym wnioskiem o świadczenie rentowe. Postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter kontrolny, służy badaniu prawidłowości decyzji organu rentowego i nie może polegać na zastępowaniu tego organu w wydawaniu decyzji ustalających świadczenie z ubezpieczeń społecznych. Z tego powodu sąd co do zasady nie może we własnym zakresie ustalać prawa do świadczenia, a ujawniona w trakcie postępowania sądowego zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego jako przesłanka niezdolności do pracy warunkująca prawo do renty, nie może prowadzić do uznania kontrolowanej decyzji za wadliwą i do jej zmiany (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 roku, I UK 382/04, LEX nr 276245). W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (vide wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43 oraz z dnia 7 lutego 2006 roku, I UK 154/05, LEX nr 272581). Stąd też postępowanie dowodowe przed sądem w sprawie o świadczenie uzależnione od niezdolności ubezpieczonego do pracy powinno zmierzać do ustalenia, czy w dacie orzekania przez organ rentowy po stronie ubezpieczonego występowały w tym zakresie wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie świadczenia. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodów w celu ustalenia niezdolności do pracy, która miała powstać po wydaniu zaskarżonej odwołaniem decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 roku, I UK 152/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 273). Dlatego też późniejsza (po wydaniu decyzji) zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego nie może stanowić - co do zasady - podstawy do uwzględnienia odwołania.

Reasumując, Sąd podziеляjąc treść cytowanej opinii uczynił ją podstawą swoich ustaleń. Kompletnym, rzeczowym i należycie uzasadnionym konkluzjom biegłych lekarzy, odwołujący nie przeciwstawił żadnych argumentów medycznych, mogących podważyć ich wiarygodność. Wszelka aktualna dokumentacja medyczna, była przedmiotem analizy biegłych sądowych, co znalazło swój wyraz w sporządzonej w toku procesu opinii. Odwołujący nie wykazał w żaden sposób za pomocą dokumentacji medycznej, by istniały jakiegokolwiek podstawy do weryfikacji wydanej opinii sądowej. Samo twierdzenie odwołującego co do jego niezdolności do pracy w dotychczas wykonywanym zawodzie kierowcy nie może być bowiem podstawą ustalenia takiej okoliczności w postępowaniu sądowym. Tym bardziej, że

biegły zaznaczyli, że odwołujący może nadal wykonywać pracę na tym stanowisku. Twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być bowiem udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 kpc i

art. 6 kc).

W tym miejscu należy stanowczo podkreślić, iż bez znaczenia dla sprawy pozostaje subiektywne przeświadczenie odwołującego o stanie jego zdrowia i przydatności do pracy. Decydujące znaczenie ma bowiem w tej kwestii opinia biegłych sądowych, którzy dokonali obiektywnej oceny stanu zdrowia odwołującego po uprzednim przeanalizowaniu dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego. Odwołujący w toku postępowania nie przedstawił żadnych dalszych wniosków dowodowych, które wymagałyby dokonania weryfikacji odnośnie wniosków końcowych zawartych w opiniach biegłych. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (vide: wyrok z dnia 19 marca 1997 roku, II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998 Nr 1, poz. 24) sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy - art. 217 § 2 kpc. W tej sytuacji Sąd uznał, że nie zaistniała potrzeba powtarzania i uzupełniania postępowania dowodowego w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania M. O. i na podstawie art. 47714 §1 kpc oddalił odwołanie od decyzji z dnia 17 czerwca 2014 roku jako niezasadne.

SSO Małgorzata Kuźniacka – Praszczuk

ZARZĄDZENIE

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis uzasadnienia wyroku doręczyć odwołującemu,
3. przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją,

P., dnia 6 lutego 2015 roku

SSO Małgorzata Kuźniacka – Praszczuk